

Ko je Tončka gospodu župniku pripovedovala materino slovo, so se gospod okrenili proč. Ganilo jih je to verno slovo verne matere.

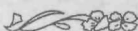
Oskrbeli so na grobni križ tudi lep in pomenljiv napis v zlatih črkah:

»Niste daleč! — Vsak dan se z Vami srečamo v molitvi.

Utolazeni otroci.«

Vrh napisa se je žarelo božje oko. Urezano je bilo v kamen tako jasno in tako globoko, da ga niti čas ni mogel zbrisati s spomenika.

Kancijan.

Naše igre.

10. Umetniki.

Kaj si bo še vse izmislil! Otrok pa — umetnik! Kje pa imaš kaj pokazati?

Prav nič vam ne morem pokazati. Vsa moja umetnost je bila uničena, pobita, razdrta tako, da je še praška ni več najti. Pozabljen, ponesrečen umetnik...

Moje prve umetnine, prvi kipi, so seveda iz ilovice. Ne veste, kako se da ta reč lepo obdelati. Malo povaljaš med rokami, pa imaš narejen život, in celo v suknji. Nato pa vzameš nekoliko manj ilovice, pa narediš kroglico, pa je narejena glava. Ob vsaki strani pritisneš po eno roko, na glavo narediš nekaj klobuku podobnega, za klobuk pa kakšno kurje ali tičje pero, pa imaš takega možička, da ga je veselje pogledati. Pa zopet drugega in zopet drugega; cela vrsta samih možičkov.

Pa veste, kdo je uničil moje prvo delo? Naš petelin in pa njegove kure.

»Kokokoko!« se je zadril petelin, ko je zagledal pred seboj moje možičke. »Kokoko!« se je zadril še enkrat, češ, kdo ste pa vi, ki nosite naše perje?

Pa je kavsnil prvega in drugega, tretjega je pa brcnil z nogo naprej, četrtega pa nazaj, vse kar po vrsti...

»Kar-kar-kar!« so se oglasile njegove kure, češ, le daj jih, te pritlikavce, ki se postavljajo z našim blagom.

Ko sem prišel zraven, je bilo že vse uničeno. S solznimi očmi sem gledal na svojo uničeno umetnost.

Drugič sem šel pa na delo s par tovariši pomočniki. Lotili smo se opravka. Napravili smo oltar. Ob steni, bolj na senčni strani, smo ga naredili, da se je bolj počasi posušil in utrdil. Čez tri dni je bil že toliko suh, da smo ga lahko prenesli. Previdno smo ga vzeli od stene proč in ga nesli z veseljem v hišo. To se bom postavil pred domačimi! Hitim, tečem, — ojoj — pa padem, in moja umetnost je bila uničena...

Zopet jok, zopet solze! Pa vse zastonj. Umetnina končana, in zopet bo treba začeti od kraja...

Največ umetnin smo pa naredili iz kruhovega testa tako-le o Božiču.

Koklja s piščeti v gnezdu! Kako lepo! Koklja sedi na gnezdu, piščeta okrog nje, eno pa sedi na njej. Greben ima koklja lepo nazobčan, tudi perje v repu se ji prav dobro pozna, ker smo ga narezali z nožem. Potem muco, ki čaka na miško, narediš prav lahko. Glavo nekoliko stlačiš, zadnji del života nekoliko privzdigneš, ušesa pokoncu, rep lepo naravnano, pa je muca narejena.

Prav lepo lahko izdeláš ležečega prašiča. Pazi, da bo glava lepo podolgasta, na koncu jo malo odreži, naredi vanjo dve luknjici za nos, ušesa napravi precej dolga, podolgasto truplo naj bo pa po vrhu malo narezano, in pujsek bo gotov.

Sod narediti ni prav nič težkega, samo da si ga enkrat videl, kakšen je. Pozabiti ne smeš, da je sod na vrhu zamašen. Narediti ga moraš kar iz celega testa; če hočeš votlega, se ti bo ponesrečil, pa bo ves trud zastonj.

Izmed rastlin smo najraje delali nageljne. Testo moraš precej razvleči in narediti bolj podolgasto in

tenko, tako da postane iz njega precej dolga štiroglata plošča. Nato vzameš v roke oster nož, pa ploščo od ene strani narežeš — pazi, da boš to storil na podolgasti strani — potem zviješ skupaj in pred tabo je prav lep nagelj v cvetični posodi.

Ko so mati vsajali kruh v peč, smo pa mi položili svojo robo vsak na svoj hlebček.

V dobri oskrbi.

Kakšno je bilo naše veselje, ko smo dobili vsak svojo umetnino lepo pečeno! Sedaj pa tudi teh reči ni več. Niso je razkavsale kure, ni padla po tleh in se razbila, ne, umetniki sami smo jo pojedli. Jokali pa nismo nič ...

No, vam bo pa tudi težko, da bi zdaj delali nageljne ali muce ali koklje iz testa, ko je še za najpotrebnejši kruhek tako drago.

Bili so pa tedaj lepši časi. Bog nam jih vrni!

J. E. Bogomil.

